

Като приключеше с предсказанието, момичето изваждаше друг знак и старецът предсказваше и за него.

Гаданията по онова време се въртяха около това къде ще се омъжи момичето или ожени момчето, близко или далече ще е, за богат или за беден, хубаво ли ще бъде мястото, ще се разбират или ще се разделят, всичко можеше да се каже. Много от предсказанията са се случвали точно така. Например, ако са казали на някое момиче, че ще се омъжи далече, или че няма да си живее и разбира с мъжа си, не е хубав късметът ѝ, ставало точно така. Ето такива бяха нашите мартифали за Гергьовден. Не всеки можеше да предсказва бъдещето обаче. Имаше много стари хора, но не всеки можеше да предсказва. Само тези, които можеха, го правеха. Арифегюни е денят преди Гергьовден.

Самият Гергьовден по онова време се празнуваше пет дена. На първия ден ромите се подготвяха, палеха огньове, колежа агнетата и посрещаха Гергьовден с музика. През нощта ставаше посрещането на специалния ден. Цяла нощ ромите стояха и го чакаха. И Гергьовден не ги разочароваше – пристигаше с бели дрехи, на бял кон и обикаляше цялата махалата, за да поздрави всички роми. Сутринта музикантите тръгваха да обикалят къщите, украсени с върбови клонки. Те влизаха от къща в къща и поздравяваха семействата. “Честит празник! Да е щастлив и весел! Честит Гергьовден!” *Сайбията* ги посрещаше, после си поръчваше песен – каквото си поръча, такова му се свири. Кой каквото искаше, това даваше на музикантите – кой пари, два лева ли, пет лева ли, кой колкото обича и каквото обича, това дава. Така до обяд обикаляха всички хора от махалата. Към пет часа след обяд на същия ден се организираха хората на площада на махалата. Започваше истинското, ромското веселие. Нашите ромкини (и млади и стари) си обличаха шалварите или новите дрехи и се хващаха на хорото. Имахме си правило, наше, ромско правило – на всеки Гергьовден ромите се пременяха с нови дрехи, от най-малкия до най-стария. И всеки гледаше кой от кой по-хубаво да се облече и коя от коя по-хубави шалвари да си ушие. Всяка искаше да води хорото. Кавги и разпавии нямаше. Имаше определено място, откъдето започваше да се води хорото. Като го поемеше някоя оттам, въртеше се през целия площад, правеше се един цял кръг и като се върнеше на мястото, откъдето го е поела, го повеждаше друга. И коя както обичаше и колкото можеше, лепеше пари на музикантите – някои